

Sygn. akt VIII Ka 856/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wasiluk

Protokolant: Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Korwell

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2013 roku

sprawy A. K. oskarżonej z art. 178a § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 12 września 2013 roku, sygn. akt III K 721/13;

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt I, II i III sentencji.
2. zarzucany oskarżonej czyn kwalifikuje z art. 87 § 1a k.w., uznaje ją winną popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. i na mocy art. 87 § 1a k.w. skazuje ją i wymierza jej karę 100 (sto) złotych grzywny.
3. na mocy art. 87 § 4 k.w. orzeka wobec A. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 1 (jednego) roku.

II. Zwalnia A. K. od ponoszenia opłaty za obie instancje oraz od ponoszenia zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji i za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. K. została oskarżona o to, że:

w dniu 1 czerwca 2013 roku o godz. 23:05 w O.ul. (...), gm. S., powiatu (...), po drodze publicznej, kierowała rowerem (...), będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem I – 0,55 mg/dm³, II – 0,53 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 2 kk .

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 12 września 2013 r. w sprawie o sygn. akt III K 721/13 oskarżoną A. K. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 178 a § 2 kk skazał ją i wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 (dwóch) lat.

Zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty i obciążył ją wydatkami w kwocie 90,00 (dziewięćdziesięciu) złotych.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła oskarżona w części dotyczącej orzeczenia o karze, na swoją korzyść. Wyrokowi zarzuciła:

1) rażącą niewspółmierność kary zasadniczej oraz środka karnego, poprzez ich orzeczenie w sprzeczności z zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, po dopuszczeniu się błędu w ustaleniach faktycznych związanych z właściwościami ściśle osobistymi oskarżonej, oraz nierozważenie w sposób dostateczny wszystkich okoliczności czynu, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia kary niesprawiedliwej.

Z uwagi na powyższe wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez:

1) warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby wynoszący 2 lata i orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych na okres 1 roku albo,

2) na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 2 kk warunkowe zawieszenie wykonania kary grzywny na okres próby wynoszący jeden rok oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych na okres 1 roku.

Oskarżona w dniu 18 listopada 2013 roku złożyła do akt pismo procesowe, z którego wynikało, iż ostatecznie wnosi o zmianę wyroku poprzez zastosowanie art. 87 § 2 Kodeksu wykroczeń i orzeczenie kary grzywny jak najmniej dolegliwej dla niej i jej rodziny bądź w ogóle odstąpienie od jej wymierzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja po jej zmodyfikowaniu wnioskiem z dnia 18 listopada 2013 roku, okazała się zasadna, o czym szerzej w dalszej części.

Na początku rozważań wskazać należy, iż ustalenia faktyczne i ocena materiału dowodowego odnośnie tego, iż A. K. w dniu 1 czerwca 2013 roku o godz. 23:05 w O., ul. (...), gm. S., powiatu (...)po drodze publicznej, kierowała rowerem (...), będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem I – 0,55 mg/dm³, II – 0,53 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd Okręgowy w pełni je akceptuje i podziela. Skarżąca powyższego również nie kwestionowała. Z racji tego Sąd odwoławczy czuje się zwolniony od szczegółowych rozważań w tym zakresie. Sąd też jedynie wspomnieć należy, iż dowodami winy były bezspornie przede wszystkim wyjaśnienia A. K., w których przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, zeznania świadka M. D., protokół badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania oraz notatka urzędowa.

Istotnym jest, iż czyn zarzucony i finalnie przypisany A. K. wyrokiem Sądu Rejonowego został zakwalifikowany jako występki z art. 178 a § 2 kk. Na datę orzekania powyższe rozstrzygnięcie było merytorycznie słuszne, bowiem znajdowało oparcie w regulacji zawartej w kodeksie karnym. Jednakże w dniu 9 listopada 2013 roku weszła w życie część przepisów Ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r.). Nowo obowiązujące regulacje wniosły istotną zmianę w zakresie penalizacji czynów zabronionych, skierowanych przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a zwłaszcza w zakresie kryminalizacji zachowań polegających na prowadzeniu w stanie nietrzeźwości pojazdów innych, niż mechaniczny. W jej wyniku czyn taki stał się wykroczeniem regulowanym normą przepisu art. 87 Kodeksu wykroczeń, w którym po § 1 dodano § 1a, który penalizuje prowadzenie na drodze publicznej (w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu) pojazdu niemechanicznego w stanie nietrzeźwości. Zmieniono zatem prawny charakter tego rodzaju działania i z dotychczasowego występkę wskazanego w art. 178a § 2 kk zasady odpowiedzialności przeniesiono na poziom odpowiedzialności wykroczeniowej.

W konsekwencji w miejsce dotychczasowej podstawy orzekania środka karnego za tego rodzaju czyn, wprowadzono także do art. 87 kw § 4, który w sposób fakultatywny uprawnia Sąd do orzeczenia obok kar za w/w wykroczenie, także

środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów niemechanicznych. Zgodnie z art. 29 § 1 kw, w granicach - od 6 miesięcy do 3 lat.

Z uwagi na powyższą zmianę regulacji, Sąd Okręgowy nie mógł zaakceptować przypisania A. K. popełnienia występku w takiej formie, w jakiej został sformułowany i zakwalifikowany w akcie oskarżenia, bowiem norma art. 178a § 2 kk z chwilą wejścia w życie przepisów cytowanej na wstępie ustawy przestała obowiązywać (art. 12 pkt 3 ustawy). Również zapis art. 27 tegoż aktu prawnego, nie pozostawia wątpliwości, nakazując stosowanie przepisów ustawy do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie.

Mając powyższe na uwadze, zaskarżony wyrok podlegał korekcie generalnie w trybie art. 440 kpk. Orzeczenie zmieniono w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I, II, III jego sentencji, a przypisany A. K. czyn zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 87 § 1 a kw, przyjmując tenże przepis za podstawę skazania i wymiaru kary.

Takie rozstrzygnięcie obligowało w konsekwencji Sąd odwoławczy do nowego określenia rodzaju i wymiaru sankcji za przypisane zachowanie - w sytuacji bowiem zmiany kwalifikacji prawnej czynu z przestępstwa na wykroczenie - zastosowanie musiały znaleźć dyrektywy wskazane w art. 33 k.w. W ocenie Sądu Okręgowego karą współmierną do nich, adekwatną do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuściła się A. K., a także która spełni cele prewencyjne i wychowawcze w stosunku do niej, jak i karą sprawiedliwą będzie kara grzywny w wymiarze 100 złotych. Kara ta zwłaszcza w połączeniu ze środkiem karnym stwarza dla niej dostateczną dolegliwość.

Za karą grzywny, przemawiają okoliczności towarzyszące zdarzeniu. Przede wszystkim A. K. znajdowała się co prawda w stanie nietrzeźwości, jednakże nie był on znaczny, poruszała się późną porą, kiedy to nie ma dużego natężenia ruchu pojazdów i pieszych. Powyższe wskazuje ewidentnie, iż jej zachowanie nie stanowiło dużego realnego zagrożenia dla pozostałych uczestników ruchu drogowego. Zagrożenie to dotyczyło zasadniczo jej samej.

Jako okoliczności łagodzące potraktowano: uprzednią niekaralność, szczere przyznanie się do winy, czym wykazała krytyczny stosunek do popełnionego czynu.

Grzywna w orzeczonym wymiarze będzie adekwatna przede wszystkim do realnych możliwości zarobkowych A. K., która jest studentką, zasadniczo pozostaje na utrzymaniu rodziców. Trzeba mieć na uwadze fakt, iż studiuje poza miejsce zamieszkania, w L., co dodatkowo generuje koszty.

Sąd odwoławczy mimo fakultatywności rozstrzygnięcia orzekł na podstawie art. 87 § 4 kw wobec A. K. zakaz prowadzenia rowerów na okres jednego roku, uznając, że ten właśnie czas stosowania zakazu będzie dostatecznie dotkliwy dla niej i skutecznie zapobiegnie popełnieniu podobnego czynu w przyszłości.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił A. K. od ponoszenia opłaty za obie instancje oraz od ponoszenia zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed Sądem I - szej Instancji i postępowanie odwoławcze uznając, iż przemawia za tym jej sytuacja materialna i względy słuszności.